

ΔΗΜΩΔΗΣ ΠΡΟΛΗΨΙΣ.

Η ΛΙΘΟΣ ΤΗΣ ΚΑΚΟΤΥΧΙΑΣ.

Ὅλγαι ὑπάρχουσι λίθοι ὠραιότεροι τοῦ ὀπαλλίου, μετὰ τῶν ἱριδολαμπῶν αὐτοῦ χρωματισμῶν, καὶ τῶν ποικιλοῦσιν αὐτοῦ φάσεων καὶ τοῦ ἀπείρου μετατλητοῦ, ὡς αἱ διαθέσεις καλλιμόρφου γυναικός· ἐν τούτοις ὑπάρχουσι πολλοὶ οἵτινες δὲν καταπιέθονται νὰ φέρωσι τοιαύτην ἐπὶ τοῦ δακτύλου λίθου, ὁσὸν ἴσως ὠραία καὶ πολύτιμος κἂν ᾔνοι· δὲν καταπιέθονται νὰ φέρωσι ταύτην κἂν ἐπὶ ἀπὸ συμπαθοῦς χειρὸς ἢ ἀπὸ βασιλικῆς προήρχετο γενναιοδωρίας. Πολλὰ ὀπαλλία προσφέρονται ἐν Ἀγγλίᾳ τοῦλάχιστον ὑπὸ τῆς βασιλικῆς χειρὸς, διότι ἡ ἀνάσσα Βικτωρία ἐπιδιώκουσα τὴν καταπολέμησιν τῆς τοῦ λαοῦ ἐναντίον τῆς ὠραίας ταύτης λίθου προλήψεως πολλάκις ἐξελέξατο αὐτὴν ὡς δῶρον πρὸς τοὺς συγγενεῖς, ἢ φίλους, πολλὰ δ' ὠραία καὶ ὀπαλλία φέρουσι πόρπαι καὶ δακτύλιοι καὶ ἐνώτια ἐναπόκεινται· ἀνεργήτα ἐν ταῖς κοσμηματοθήκαις τῶν περὶ τὴν ἀνάσσαν προσώπων, ἅτινα φέρουσι ταῦτα μόνον ὅταν εὐρίσκωνται ὑπὸ τὰ ὄμματα τῆς δωρησαμένης ταῦτα ἀνάσσης. Κατὰ δεισιδαίμονά τινα πεποιθήσιν λίαν διαδεδομένην τὸ ὀπαλλίον εἶναι λίθος κακοτυχίας καὶ μολονότι βεβαίως πάντες οἱ ποῖες τινος παιδεύσεως ἀπολαύσαντες ἴστανται πολλῷ ὑψηλότερον τῶν τοιούτων δεισιδαίμονων πεποιθήσεων καὶ θὰ ἐγέλων ἐπὶ τῇ ἀποδόσει κακοτυχίας εἰς τὴν πρόσκτησιν τοιαύτης λίθου, ἐν τούτοις πάντες πλῆξι μόνον ρίπτοντες· βλέμματα πρὸς τὴν λεπτόχροον ταύτην πολύτιμον λίθον καὶ ἀγοράζουσι καὶ φέρουσιν ἄλλας τοιαύτας. Ἰδοὺ τί ἔλεγε πρὸ τινος ἐξοχὸς κοσμηματοπώλης τῆς Νέας Ὑόρκης:

«Ἐν τῷ καταστήματί μου δὲν ἔχω ὀπαλλία. Δὲν πιστεύω ὅτι τὰ ὀπαλλία προκαλοῦσι κακοτυχίαν καὶ μετ' ἴσης εὐχαριστήσεως θὰ ἔφερον ὀπαλλία ἢ ἀδάμαντα ἐν τῷ δακτύλῳ· ἀλλ' ἡ ἀξία αὐτῶν ἐκπίπτει. Ὅλγιοι ἀγοράζουσιν αὐτὰ καὶ πολλοὶ ἀγοράσαντες τοιαῦτα πρὸ ἐτῶν ἀπ' ἐμοῦ ἐπιστρέφουσι ταῦτα καὶ ἀνταλλάσσουσι δι' ἄλλων λίθων, κηρύσσοντες ὅτι τὰ προσήλθ' αὐτῶν πρόσωπα ἀπέθανον ἢ τὰ τέκνα αὐτῶν ἡσθένησαν, ὅτι κακοτυχία αὐτοῖς ἐπηκολούθησεν, ἀπ' ἧς στιγμῆς ἤρξαντο νὰ φέρωσι τὴν πολύτιμον ταύτην λίθον». Εἶτε πιστεύεται ἡ δεισιδαίμονία αὕτη παρὰ τοῖς μᾶλλον περωτισμένοις εἴτε μὴ—οἱ δὲ δυνάμενοι νὰ φέρωσι πολύτιμα κοσμήματα δὲν εἶναι συνήθως ἀπαιδεῦτοι—τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἀποτέλεσμα αὐτῆς εἶναι ἡ ἐλάττωσις τῆς ζητήσεως τῶν λίθων τούτων καὶ ἡ υποτίμησις αὐτῶν. Περὶ τινος ἔκτοτε λίαν προαχθέντος ἐμποροῦ ἐν Βρουκλύνῃ ἀναφέρεται ὅτι, ἀποτυχὼν προηγουμένως ὑπαίτιον τῆς ἀποτυχίας αὐτοῦ, ἐθεώρησεν ὠραῖον ὀπαλλίον, ὅπερ ἔφερον ἐν δακτύλῳ καὶ ὅπερ, ἐξαγαγὼν, κατασυνέτριψεν αὐτὸ εἰς μυρία τεύχη διὰ σφύρας· ἐπὶ τῇ βάσει δὲ αὐθεντικῆς πηγῆς λέγεται ὅτι τὰ ὀπαλλία σήμερον ἀγοράζονται ἐν τιμῇ πολλῷ κατωτέρᾳ τῆς ἀξίας.

Ποῦ τὸ πρῶτον ἔσχε τὴν ἀρχὴν ἡ δεισιδαίμονία αὕτη καὶ πότε, οὐδεὶς δύναται νὰ εἴπῃ ἐπακριβῶς· πιθανῶς ὅμως δὲν εἶναι νέα, καίπερ ἀναγεννηθεῖσα ἐσχάτως. Ἰγνος αὐτῆς ἀναφαίνεται ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἱστορίᾳ.

Ὁ Πλίνιος ἀναφέρει τὴν ἱστορίαν τοῦ Νονίου καὶ τοῦ Μάρκου Ἀντωνίου. Ὁ Νόνιος ἦτο εὐγενὴς Ρωμαῖος καὶ ἐκέκτητο μέγα ὀπαλλίον, μεγέθους λεπτοκαρίου. Ἡ ἀξία αὐτοῦ ὑπελογίζετο εἰς 20,000 σέστερτιων. Ὁ Μάρκος Ἀντώνιος εἶδε τὸ ὠραῖον πολύτιμον λίθον καὶ, καταθελθεὶς, προσηνέχθη ν' ἀγοράσῃ αὐτόν. Ὁ Νόνιος ἤρνετο ν' ἀποχωρισθῇ τούτου. Τοῦτο ἐλύπησε τὸν Μάρκον Ἀντώνιον, ὅστις ἤρξατο διατυπῶν διαφόρους κατηγορίας ἐναντίον τοῦ Νονίου, διέταξε τὴν προγραφὴν αὐτοῦ καὶ τὴν δήμευσιν τῆς περιουσίας καὶ τοιοῦτοτρόπως ἐκτήσατο τὸ ζηλευτὸν καὶ πολύτιμον κόσμημα. Τὸ ὀπαλλίον ἐκεῖνο βεβαίως συνεπήγαγε κακοτυχίαν τῷ νέῳ αὐτοῦ ἰδιοκτήτῃ. Ὅπως δὲ πότε ὁ Ἀντώνιος ὀλίγους εἶχε λόγους νὰ σεμνύνηται κατόπιν ἐπὶ εὐτυχίᾳ.

Ὁ Οὐώλταρ Σκὼτ ποιεῖται μνηεὶν ἐν τῷ δημῷ αὐτοῦ διηγῆματι «Ἀννη τοῦ Γκαϊερατίν, πιθανῶς δὲ ἡ μνηεὶς αὕτη νὰ συνετελέσῃ εἰς

τὴν ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις ἀνανέωσιν τῆς δεισιδαίμονίας ταύτης. Λέγεται ὅτι ἡ πρὸς τὴν λίθον ταύτην ἀποστροφή ἐπετάθη ἐν Βενετίᾳ κατὰ τὴν αὐτὴν πανώλην. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ λίθος αὕτη ἐφέρετο ὑπὸ πολλῶν, πολλοὶ δὲ τῶν νοσοκόμων ἐδήλουον τὸ ὀπαλλίον ἐστὶ λθε καὶ ἔλαμπεν ἐν τῷ δακτύλῳ τοῦ θύματος ἀκριβῶς πρὸ τοῦ θανάτου. Οἱ ἐπιστήμονες ἐκήρυσσον ὅτι, ἐπεὶ δὲ ἡ λίθος αὕτη εἶναι ἄγαν εὐαίσθητος εἰς τὴν τῆς θερμότητος ἐπιρροήν, ἡ ἐπίτασις τοῦ πυρετοῦ παρὰ τοῖς ἀσθενέσι προὔκλειε ζωηροτέρην παρ' αὐτῇ λάμψιν, ἀλλ' οὐδεμία τοιαύτη ἐρμηνεία ἠδύνατο νὰ πείσῃ τοὺς δεισιδαίμονας ὅτι ἡ μαγικὴ λίθος δὲν προσέλεγεν οὐδὲ προὔκλειε τὸν θάνατον τοῦ κατόχου αὐτῆς. Βέβαιον εἶναι ὅτι αἱ φαντασιώδεις ἰδιότητες τῆς λίθου ἐξόχως ἀρμόδιαν καθιστῶσιν αὐτὴν ν' ἀποβῇ ἀντικείμενον δεισιδαίμονίας παρὰ τοῖς ἀδαέσιν. Οἱ ἐπιστήμονες ἀναφέρουσιν ὅτι αἱ πλείστα τῶν μεταβολῶν αὐτῆς ὀφείλονται εἰς τὴν ἣν ἔχει ἰδιότητα τοῦ ἀπορροφᾶν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ὕδωρ. Ἐν αὐτῇ εἶδος μάλιστα, γνωστὸν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὑπὸ τὸ ὄνομα Oculus Mundi (ὀφθαλμὸς τοῦ κόσμου) συνήθως ὑποκίτρινον, κηρόχρου ὑποστίλθοντος χρώματος, ὅταν ὑγρανθῇ ἀπόλλυσι τὸ χρῶμα αὐτοῦ καὶ καθίσταται καθ' ὅλοκληρίαν διαφανές. Καθόσον δὲ ζητεῖται ἐπ' ἀνέρχεται βαθμῶν εἰς τὴν προτέρην αὐτοῦ κατάστασιν. Αἱ ἀλλαγαὶ ὅμως εἶναι καταφανέστεραι εἰς τὸν ὀφθαλμὸν ἢ τὰ αἷτια αὐτῶν καὶ ἡ ἀρχὴθεν κρατοῦσα ἐσφαλμένη περὶ ταύτης ἰδέα διατηρεῖται παρὰ τοῖς ἀπαιδεύτοις καὶ οὕτω τὸ ὠραῖον ὀπαλλίον τοσοῦτον κακὸν ἐκτήσατο ὄνομα ὥστε πολλοὶ περωτισμένοι καὶ ἀνεπτυγμένοι, καίπερ μὴ παραδεχόμενοι τὴν ἀδυναμίαν τοῦ πιστεῦσαι εἰς τὴν δεισιδαίμονα περὶ ταύτης ἰδέαν, προτιμῶσιν οὕτε νὰ φέρωσι τὴν λίθον ταύτην οὕτε νὰ ἰδῶσι τοὺς φίλους αὐτῶν φέροντας αὐτήν· τὸ τολμηρὸν μάλιστα ἐκεῖνο πρόσωπον, ὅπερ φέρει ἐν τῷ δακτύλῳ τὸ λεπτόν τοῦτο πολύτιμον κόσμημα θεωροῦσιν ὡς κεκτῆμένον πολλὴν ὁσὶν γενναιότητος, ὥστε ν' ἀντιμετωπίσῃ τὴν θεῖαν πρόνοιαν. «Βεβαίως», λέγουσιν «οὐδὲν ὑπάρχει ἐν τῇ μωρῇ ἰδέᾳ, λαμπρὰ δὲ λίθος εἶναι τὸ ὀπαλλίον. Ἐν τούτοις προτιμῶμεν νὰ φέρωμεν ὡς κοσμήματα ἀδάμαντας».

ΛΕΩΝ ΕΝ Τῷ ΔΗΜΑΡΧΕΙΩ.

«Ἐάν σήμερον δὲν φέρω τὸν δακτύλιον τοῦ γάμου, μοι εἶπεν ἐσπέραν τινὰ ὁ φίλος μου Διονύσιος Γκρενά, τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι ἐγὼ δὲν ἠθέλησα νὰ θέσω τὴν κεφαλὴν μου ὑπὸ τὸν ζυγὸν ἀπ' ἐναντίας μάλιστα, δύναμαι νὰ σᾶς διαβεβαιώσω ὅτι οὐδέποτε ἀντιμετώπισέ τις τὸν κίνδυνον τοῦ νὰ ἀπολέσῃ τὴν ἐλευθερίαν του τόσον ἐκ τοῦ πλησίον ὅσον ἐγώ. Ἡ ἀφῆγησις τοῦ γεγονότος τούτου εἶναι ἀρκετὰ φαιδρὰ καὶ ἀξίζει τὸν κόπον νὰ ἀκουσθῇ μετὰ προσοχῆς.

Ἡμέραν τινὰ ἀνεχώρησα ἐκ Βαγιέ, ἐνθα ὁ πατήρ μου ἐξήσκει καθήκοντα εἰρηνοδίκου καὶ ἦλθον εἰς Παρίσιους ὅπως, παρὰ τινι ὑφασματοπώλῃ, τῷ κ. Κοπάιγ, ἐξακσκηθῶ εἰς τὴν τέχνην τοῦ νὰ υποβιβάζω τὰς τιμὰς τῆς ἀγορᾶς καὶ νὰ ὑψώ τὰς τῆς πωλήσεως. Ὁ προϊστάμενός μου, οὗτινος τὴν εὐνοίαν ἀπέκτησα ταχέως, μοι ἔλεγε συγχάκις:

— Φίλε μου Διονύσιε, εἶσαι ἐξυπνος καὶ σὲ ἀγαπῶ. Ἐάν εἶχον θυγατέρα θὰ σοὶ τὴν ἐδίδον εἰς γάμον. Νυμφεύθητι, φίλε μου, καὶ ἐλθέ νὰ γίνωμεν συντάριοι, διαθέτων τὴν προικὰ τὴν ὁποίαν θὰ λάβῃς.

Ἡ ὑπὸ τὴν ἐτακρικὴν ἐπωνυμίαν Κοπάιγ καὶ Γκρενά ἱδρυαὶς ἐμπορικὸς οἶκος μοι ἐφαίνετο ὡς ὄνειρον. Ἀλλοίμονον! Τὰ πράγματα ἐμελλον μετ' οὐ πολὺ ἄλλην τροπὴν νὰ δώσωσιν εἰς τὴν ἐπίτευξιν τοῦ ὁνείου τούτου. Ἐκ τῶν νεανίδων τὰς ὁποίας ἐγνώριζον, οὐδεμία μοι ἤρρεσκεν. Αἱ μὲν ἦσαν ὠραία ἀλλὰ προικὰ δὲν ἔφερον, αἱ δὲ ἐδίδον προικὰ ἀλλ' ἦσαν δεισιδεῖς. Αἱ μὲν εἶχον χαρακτῆρα τὸν ὁποῖον ἐτρόμαζον, αἱ δὲ γονεῖς τοὺς ὁποίους ἀπηχθάνομεν. Καίτοι κἄλλιστα ἐγνώριζον ὅτι δὲν ἔπρε-

πε νὰ στηρίξω τὰς σκέψεις μου ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν φαινομένων καὶ ὅτι γελοία τῶ ὄντι εἶναι ἡ πρόληψις ὅτι μεγάλη ἀναλογία ὑφίσταται μεταξὺ τῶν τυχηρῶν παιγνίων καὶ τοῦ γάμου, πρὶν ἢ ἀποφασίσω νὰ ὑπανδρευθῶ ἢ ἐθέλῃς νὰ δοκιμάσω τὴν τύχην μου εἰς τὰ τυχηρὰ παιγνίδια.

* *

Ὅσον αὐστηρὸς καὶ δύσκολος καὶ ἄν ἤμην περὶ τὴν ἐκλογὴν νέας, ἐν τούτοις δὲν ἠδυνήθην νὰ μὴ σαγηνευθῶ ἐκ τῶν θελημάτων καὶ τῆς προικὸς τῆς δεσποινίδος Μαρίας Μαρτινῶ, μονογενοῦς θυγατρὸς ξενοδοχοῦ παραιτησαμένου τὴν τέχνην ταύτην μετὰ τὴν ἀπόκτησιν οὐ μικρὰς περιουσίας. Τὸ ἀξιολάτρευτον τοῦτο πλάσμα ἔζη μετὰ τῶν γονέων του οὐ μακρὰν τῶν Βερσαλλίων, ἐν Ζουί, θελκτικῶ χωρίῳ ἀρδευομένῳ ὑπὸ τοῦ ρυακίου Διέδρο. Εἶχεν ἡλικίαν 19 ἐτῶν, οἱ δὲ γλαυκοὶ ὀφθαλμοὶ τῆς, ἡ ὁλόξανθος κόμη τῆς καὶ τὸ θελξικὰρδιον αὐτῆς μειδίαμα παρεῖχον αὐτῇ μορφὴν ἀγγέλου. Ὁ πατὴρ τῆς, ἄνθρωπος ἐξαιρέτου χαρακτῆρος, μοὶ ἐπέδειξεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς μεγάλην φιλίαν, ἐπειδὴ δὲ καὶ ἡ κ. Μαρτινῶ συνεμερίζετο τυφλοῖς ὄμμασι τὴν γνώμην τοῦ συζύγου τῆς, ἤμην βέβαιος ὅτι πάντοτε θὰ ἤμην ἀγαπητὸς παρ' αὐτοῖς. Τὸ χωρίον Ζουί κεῖται ἐπὶ τοῦ ἄκρου τοῦ δάσους, ὅπερ ἐκτείνεται μέχρι τοῦ χωρίου Βιροφλαί. Τὴν κυριακὴν, πάντες οἱ κάτοικοι τῶν δύο χωρίων περιεπάτουν ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν μεγάλων δένδρων. Ἡ Μαρία καὶ ἐγὼ περιεπατοῦμεν ὁ εἰς παρὰ τὸν ἄλλον, τῇ συνοδείᾳ τῶν γονέων τῆς. Εἴμεθα καὶ οἱ δύο δειλοί, ἐνίοτε δὲ κατεφεύγομεν εἰς συσφίξεις χειρῶν, εἰς λαθραία βλέμματα, εἰς ἐρυθρήματα αἰφνίδια, εἰς φράσεις ἀποτόμως διακοπτομένας, εἰς ὑποκώφους ἀναστεναγμούς. Μιᾶ λέξει, ἀντηγαπώμεθα.

Τῇ μεσολαβήσει τοῦ κ. Κοπάιγ, ἐζήτησα τὴν χεῖρα τῆς Μαρίας παρὰ τῶν γονέων τῆς. Οἱ σύζυγοι Μαρτινῶ, ὧν εἶχον ἤδη κατακτήσει τὰς καρδίας, ἔσπευσαν νὰ μὲ δεχθῶν με ἀνοικτὰς ἀγκάλας. Ἀπεφασίσαμεν λοιπόν, ἐκ κοινῆς συμφωνίας, νὰ τελέσωμεν τὸν τε πολιτικὸν καὶ θρησκευτικὸν γάμον ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἐν στενωτάτῳ κύκλῳ, ἐν Ζουί. Ἀμαξαί τινες τὰς ὁποίας θὰ ἐλαμβάνομεν ὑπ' ἐνοίκιον, ἔδει νὰ ὁδηγήσωσιν ἐν τῷ ἐν Βερσαλλίαις δημαρχεῖῳ καὶ τῇ ἐκκλησίᾳ τοὺς μελλονύμφους, τοὺς συζύγους Μαρτινῶ, γηραιὴν τινα θείαν, νεαράν τινα ἐξαδέλφην τῆς Μαρίας, δύο φίλους τοῦ κ. Μαρτινῶ, οἵτινες ἔδει νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς μάρτυρες διὰ τὴν μελλονύμφον, τέλος δὲ τὸν κ. Κοπάιγ καὶ ἓνα ἐξαδέλφον μου, ὡς μάρτυρας διὰ τὸν μελλονύμφον.

Ὁ πατὴρ μου πάσχων ἐξ ἀρθρίτιδος δὲν ἠδυνήθη νὰ ἔλθῃ ὅπως εὐλογῇ τοὺς γάμους τοῦ υἱοῦ του, ἡ δὲ μήτηρ μου, ἕνεκα τοῦ μακρυνοῦ τῆς ἀποστάσεως, προὔτιμῃσε νὰ μείνῃ ὅπως περιποιηθῇ τὸν πάσχοντα πατέρα μου.

Ἐκ φόβου μὴ παρενοχλήσω ὑμᾶς ἀναγράφων ἀνωφελεῖς λεπτομερείας, σπεύδω νὰ ἔλθω εἰς τὸ προκείμενον καὶ νὰ διηγηθῶ ὑμῖν τί συνέβη κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἣν ἐθεώρουν ὡς τὴν τελευταίαν τοῦ ἀγάμου νεανικοῦ βίου μου.

* *

Τὸ δωμάτιον ἐν ᾧ εὐρίσκουμην ἦτο ἐν τῷ μοναδικῷ ξενοδοχεῖῳ τοῦ Ζουί. Ὅτε ἡγέρθην τὴν πρωΐαν τῆς κλίνης ἠνοιξα τὸ παραθύρον καὶ παρετήρησα. Ὁ καιρὸς ἦτο ὥραιος. Ὑπὸ τὰ ὄμματά μου ἐξετείνεται εὐρὺς λειμὼν, ἐπὶ τῆς χλόης τοῦ ὁποίου ἡ δρόσος εἶχεν ἐνσταλάξει μαργαρίτας. Ὀλίγον ἀπωτέρω, ἐν μέσῳ σωρείας δένδρων, ὧν τὰ φύλλα ἤρξατο νὰ χρυσοῖ τὸ φθινόπωρον, ὑψοῦτο οἰκίσκος, εἰς τὴν ἐρυθρὰν δὲ αὐτοῦ στέγην ἐπεμπον καθ' ἐκάστην φιλήματα, διότι ὑπ' αὐτὴν κατῴκει τὸ ἄνθος τῆς ἀγνότητος καὶ καλλονῆς, ἡ ἀγαπητὴ μοῖ Μαρία, ἥτις μετὰ παρέρειυτιν τεσσάρων ὥρων θὰ ἀνῆκεν εἰς ἐμὲ διὰ πάντα.

Ἐκ τῆς ἐξοχῆς τὸ βλέμμα μου διηυθύνθη πρὸς τὸ χωρίον.

Μετὰ τρυφερότητος ἠτένισα τὴν πρόσωπον τοῦ πενιχροῦ δημαρχείου καὶ τὸ κωδωνοστάσιον τῆς μικρᾶς ἐκκλησίας τοῦ χωρίου. Μοὶ ἐφαίνετο ὅτι ἤκουον τὸν ὑπάλληλον τοῦ δημαρχείου καὶ τὸν ἱερέα τῆς ἐκκλησίας, οἵτινες μετ' οὐ πολὺ ἐμελλον νὰ τελέσωσι τοὺς γάμους μου, ὁ μὲν πολιτικῶς, ὁ δὲ θρησκευτικῶς.

Διὰ τῆς διανοίας μου διήλθεν ἡ ἐξῆς σκέψις οὐχὶ ἄνευ τύφωσιν συνειδήσεως: «Ὁ Διονύσιος Γκρενὰ ἦτο ἄξιος τῆς εὐτυχίας ταύτης, τὸ δὲ τέκνον τῆς κ. Μαρτινῶ δὲν ἦτο ἀληθὲς πλάσμα, ἀγγελος ἐξ οὐρανοῦ κατελθὼν;»

Μόλις ἐνεδύθην, μετέβην παρὰ τῇ οἰκογενεῖᾳ Μαρτινῶ. Ἡ Μαρία δὲν εἶχεν εἰσέτι ἐτοιμασθῇ καὶ τοῦτο ἕνεκα δὲν ἠδυνήθη νὰ εἰσέλθῃ παρ' αὐτῇ. Ἐπειδὴ δὲ ἐγὼ παρεπονήθην ὅτι ἐφέροντο πρὸς ἐμὲ ὡς πρὸς ξένον, ἡ κ. Μαρτινῶ, ἥτις περὶ πολλοῦ ἐποιεῖτο τὰς ἐθιμοτυπίας, μὲ παρεκάλεσεν ὅπως περιμείνω νὰ τελειώσῃ ἡ κόμμωσις αὐτῆς. Ἐγὼ ἤρχισα νὰ ὀργίζωμαι, ἐκείνη δὲ γελώσα μοὶ εἶπε:

— Δὲν εἰσθε ἀκόμη γαμβρὸς μας!

— Δὲν ἀπέχει πολὺ ἡ στιγμή τοῦ γάμου! εἶπον

Τὸ ὥρολογιον τῆς αἰθούσης ἐδείκνυε τὴν ἐνάτην καὶ ἡμίσειαν, ὑπελείπετο δὲ μία ὥρα μέχρι τῆς στιγμῆς τοῦ γάμου, ἐντὸς δὲ μιᾶς ὥρας οὐδὲν ἀπευκαίον ἠδύνατο νὰ ἐπισυμβῇ δύναμενον νὰ ματαιώσῃ τὸν γάμον μου. Ἡ ὥρα αὕτη ταχέως παρήλθε προσελθόντων τοῦ κ. Κοπάιγ, ὅστις ἀπ' ἐκείνης ἤδη τῆς στιγμῆς μὲ ἀπεκάλει συνέταιρόν του, τῆς γηραιᾶς θείας, τῆς νεαρᾶς ἐξαδέλφης τῆς Μαρίας, τῶν δύο αὐτῆς μαρτύρων καὶ τοῦ ἐξαδέλφου μου.

Ἡ θύρα τῆς αἰθούσης ἠνοιχθῇ, ἐπεφάνη δὲ ἡ μελλονύμφος ὑποτρέμουσα ἐκ συγκινήσεως: ἐρρίφθη ἐπ' αὐτῆς. Ἦτο στιγμή θείας ἐκστάσεως.

* *

Ἡ δεκάτη καὶ ἡμίσεια ἔκρουσεν. Ὁ δήμαρχος ἀνέμενεν ἡμᾶς. Πάντες ἐσπευσμένως ἀνῆλθον ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν, οἱ δὲ ἵπποι, τριποδητεῖ βαίνοντες, ἐντὸς πέντε λεπτῶν διήνυσαν τὴν μέχρι τοῦ δημαρχείου ἀπόστασιν.

Ὁ δήμαρχος ἔφερε τὴν τρίχρουν ταινίαν αὐτοῦ, παρ' αὐτὸν δὲ ἴστατο ὁ γραμματεὺς του, ὅστις ἦτο ὁ διδάσκαλος τοῦ χωρίου. Ἀμφότεροι ἔσπευσαν εἰς προὑπάντησιν ἡμῶν, τοῦτο δὲ ὠφείλετο εἰς τὴν περιουσίαν τοῦ πενθεροῦ μου.

Μᾶς εἰσήγαγον ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ γάμου, τετραγώνῳ δωματίῳ κειμένῳ ἐπὶ τοῦ ἰσογαίου ὀρόφου, φωτιζομένῳ δὲ διὰ τριῶν παραθύρων καὶ κεκοσμημένῳ ὑπὸ προτομῆς τοῦ αὐτοκράτορος Ναπολέοντος τοῦ Γ'. Ἡ Μαρία καὶ ἐγὼ ἐστάθημεν ἐν τῇ α' τάξει. Παρ' ἡμῖν ἐλαβον τὰς καταλλήλους θέσεις οἱ μάρτυρες ἡμῶν, ὅπισθεν δὲ οἱ σύζυγοι Μαρτινῶ, ἡ γραιὴ θεία καὶ ἡ νεαρά ἐξαδέλφη.

Ἀφοῦ ὁ γραμματεὺς ἀνέγνωσε τὰ ἀναγκαῖα ἔγγραφα περὶ τῆς νομιμότητος τῆς ἐνώσεώς μας, ὁ δήμαρχος ἀνέγνωσε τὸ περὶ τῶν δικαιωμάτων καὶ τῶν καθηκόντων τῶν συζύγων κεφάλαιον τοῦ κώδικος καὶ ἐστράφη πρὸς ἐμὲ λέγων:

— Ἰούλιε-Βαλεντίνε-Διονύσιε Γκρενὰ, δέχεσθε νὰ λάβητε ὡς σύζυγον τὴν Μαρίαν-Ἐδμαῖον-Λάουραν Μαρτι...

Τὶ παθὼν ὁ κ. δήμαρχος δὲν ἠδυνήθη νὰ προσφέρῃ τὴν τελευταίαν συλλαβήν;

Διότι λέων... ἀκούετε καλά;... λέων παρόμοιος μὲ ἐκείνους τοὺς ὁποίους συχνάκις ἀπαντᾷ τις ἐν Ἀφρικῇ, ἀληθὲς λέων, μὲ παχείαν χαίτην, ἐρυθρόχρους, ἐπήδησεν εἰς τὴν αἵθουσαν δι' ἐνὸς τῶν παραθύρων, τὸ ὅποιον εἶχε μείνει ἀνοικτόν. Ἡ Μαρία ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας μου. Προσπαθῶ νὰ προασπίσω αὐτὴν διὰ τοῦ σώματός μου. Οἱ λοιποὶ προσκεκλημένοι, ἦττον γενναῖοι καὶ κάλλιον ἐμπνευσθέντες ἐτράπησαν, εἰς φυγὴν, κατορθώσαντες νὰ ὑπεκφύγῃ τοὺς ὄνυχας καὶ τοὺς ὀδόντας τοῦ μεγαλοπρεποῦς θηρίου. Καὶ ἄλλοι μὲν ἀναλόγως τῆς θέσεως ἐν ᾗ εὐρίσκοντο ἐξῆλθον διὰ τῆς θύρας, ἄλλοι δὲ ἐπήδησαν ἐκτὸς τοῦ παραθύρου.

